

POŘAD BOHOSLUŽEB NA DUBEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

PRAHA

PRAHA – MICHLE, Kaple sv. Anežky České, Na Záhonech 10

17.4.	- 10.00	- Velikonoční pondělí - Mše sv. a svěcení pokrmů
15.	- 8.00	- Mše sv.

PRAHA – CHODOV, Chodovská tvrz, Ledvínova ul. 9

16.4.	- 10.00	- Hod Boží velikonoční - Mše sv. (chorální)
30.4.	- 10.00	- Mše sv. (chorální)

BRNO – ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

1.4.	- 8.00	- Mše sv. recitovaná s lidovým zpěvem
2.4.	- 17.30	- Mše sv. (chorální) a po ní Svátostné požehnání
9.4.	- 10.00	- Květná neděle - Mše sv. (chorální)
10., 11. a 12.4.	- 8.00	- Mše sv.
13.4.	- 18.00	- Zelený čtvtek - Mše sv. a po ní rozjímání na Getsemanské zahradě do 21.00
14.4.	- 10.00	- Jitřní hodinky
	- 17.00	- Bohoslužba Velkého pátku zakončená rozjímáním na Božím hrobě do večera Bílé soboty
15.4.	- 18.00	- Bohoslužba Bílé soboty a slavné Vzkříšení
16.4.	- 10.00	- Hod Boží velikonoční - Mše sv. s lidovým zpěvem
17.4.	- 10.00	- Velikonoční pondělí - Mše sv. a svěcení pokrmů
23.4.	- 10.00	- Mše sv. (chorální)
30.4.	- 10.00	- Mše sv. recitovaná s lidovým zpěvem
3., 8., 22., 24. a 29.4.	- 8.00	- Mše sv.

FRÝDEK – MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

2.4., 7.5. a 4.6..	- 10.00	- Mše sv. (chorální)
--------------------	---------	----------------------

Duben 2006

č. 68

MATER INTEMERATA.

**Informační leták
Kněžského bratrstva sv. Pia X.**

Jaidhof, 1. března, Popeleční středa

Drazí věřící,

Kristova cesta k našemu vykoupení, i když zakončena slavným triumfem, byla velmi trnitá, provázená pohrdáním, pomluvami a nenávistí. Ti, kteří Krista odmítli, mu především vyčítali jeho absolutní nárok na poslušnost vůči Němu jakožto Synu Božímu a kritiku tehdejšího starozákonného kněžstva. Nás Pán Ježíš Kristus předpověděl své Církvi, že Ho bude následovat, znamením pravosti budou její pronásledování a nenávist těch, kteří nechtějí Boha poslouchat více než lidi, než sami sebe, své pohodlné lidské představy. Nejedná se vždy o vnější pronásledování, nýbrž i o pronásledování uvnitř Církve. Zhoubný požár modernismu, který plně propukl působením II.vatikánského koncilu a zasáhl samé základy Církve, doutnal již dloho. Řím, vždy záštita pravého učení a dvoutisícileté tradice přijaté od samého Bohočlověka Ježíše Krista, začal relativizovat jedinečnost cesty ke spásě ideologií ekumenismu, nárok postavení Církve ve společnosti byl rozmělněn indiferencí liberalismu a byl zaveden dubiozní „Nový mešní řád“ protestantizující pojedliturgie. Na to vše lze odpovědět jedině – zůstat věrnými tomu, co Církev vždy učila a činila. To je také cesta vytyčená našim zakladatelem Msgr. Marcelem Lefebvrem. Msgr. Lefebvre nezaložil žádnou novou církev, ani nevynášel nějaké nové učení, nýbrž pouze zůstal věrný Katolické církvi. To vyneslo jemu a všem, kteří jednají v témež duchu, pronásledování neomodernistickou církevní hierarchií. Přichází obvinění z netolerance vzhledem k absolutnímu nároku zjevené pravdy a svatosti kultu, z nepochopení doby, neochoty se přizpůsobit většině. Za kněžská a biskupská svěcení, nutná k přežití katolické víry a tedy vzhledem ke stavu nouze zcela legitimní, byl Msgr. Lefebvre neplatně suspendován a exkomunikován. A dnes se ti, kteří jsou svým setrváním v nekatolických a dubiozních naukách přičinou a hnací silou církevní krize, snaží místo úsilí o nápravu vzbudit dojem, že problém je u Kněžského bratrstva sv. Pia X. a všech, kteří odmítají jít cestou kompromisů s tímto světem a modernistickými bludy. V Českých zemích se v tomto smyslu zcela specificky projevuje hnutí Focolare, jehož hlavní náplní má být šíření lásky. O jakou lásku se jedná? Především o lásku k moci, nebo jak to ve své poslední knize nazval Dp. Reinsberg, o „duchovní nepotismus“. Tato mocenská sekta uvnitř Církve se systematicky snaží obsazovat církevní úřady svými lidmi a ostatní pak pomocí pomluv a šikanování vytlačit. Kainovým znamením je označení „lefévrista“, které si snadno nějakým projevem katolicity vyslouží i kněží, kteří namají s FSSPX nic společného. Slepou nenávist následují rozporuplná obvinění, která mnohdy protifečí i stanovisko Svatého stolce. Mnozí kněží i laici se bojí s „lefévristy“ stýkat nebo se přiznat k osobnímu kontaktu s nimi, aby „neměli problémy“. Pro normálního člověka je nepochopitelné, že je dnes něco takového možné, ale ono zřejmě zneužívání církevní moci funguje vždy stejně, i když může mít poněkud odlišné prostředky.

V každém případě je tento psychoteror skutečně zvláštním projevem ideologie náboženské svobody, tolerance a lásky.

Na to vše je jediná odpověď: Setrvat na nastoupené cestě, která není cestou extrémů, cestou výjimečnou, nýbrž normální zcela legitimní katolickou cestou, jíž bohužel velká část církevní hierarchie a klérku opustila. Řešením církevní krize může být pouze návrat na tuto cestu v jednotě katolické víry, v jednotě katolického kultu v tradičních ritech Církve.

Kdo toto nepochopil, nepochopil smysl naší činnosti, nepochopil našeho zakladatele, jenž v roce 1988 po biskupských svěceních řekl: „Jsme pronásledováni proto, že absolutně odmítáme všechny změny, které nás chtějí zprotestantizovat nebo přivést k odpadu od víry, že nechceme ztratit víru. Musíme říci: Jsme pronásledováni, protože chceme zůstat katoliky. Proto jsme na základě současných událostí nezávisejících na mně označováni za schismatiky a exkomunikované. Ptejme se ale, kdo nás takto obviňuje a proč nás exkomunikuje. Ti, kteří nás exkomunikují, jsou už dloho sami exkomunikováni. Proč? Protože jsou modernisté, protože v modernistickém duchu vytvořili církev konformní duchu tohoto světa. To je onen modernismus odsouzený sv. Piem X., patronem našeho bratrstva. Tento poslední svatý papež modernisty odsoudil a exkomunikoval. ... Proč pak exkomunikují nás? Protože chceme zůstat katoliky, protože je nechceme následovat v tomto duchu ničení Církve. „Protože s námi nechcete spolupracovat a mít podíl na ničení Církve, jste exkomunikováni.“ Velmi dobře, děkujeme! Chceme být takto exkomunikováni. Nechceme mít nic společného s tímto hrozným dilemem, které je už dvacet let v církvi uskutečňováno.“

Od té doby se zatím nic zásadního nezměnilo, proto naše síla a naděje musí spočívat ve věrnosti Kristu a Jeho Církvi, a ne v diplomatických kličkách. Věřme pevně, že stejně jako Kristus po utrpení kříže vstal třetího dne z mrtvých, může i nám dát milost spatřit zázrak zmrtvýchvstání Církve, která se lidsky viděno nyní zmítá velkopáteční agonii.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX